चारु चित्रपदं श्लक्ष्णं मृष्टं गूढमविक्लवं ॥ १९ ॥

राजोवाच ॥ सभ्याः शृणुत भद्रं वः साधवो य इहागताः ।

सत्सु जिज्ञासुभिर्धर्ममावेद्यं स्वमनीषितं ॥ २० ॥

अहं दण्डधरो राजा प्रजानामिह योजितः ।

रक्षिता वृत्तिदः स्वेषु सेतुषु स्थापिता पृथक् ॥ २१ ॥

तस्य मे तदनुष्ठानाद्यानाहुर्ब्रह्मवादिनः ।

लोकाः स्युः कामसंदोहा यस्य तुष्यति दिष्टदृक् ॥ २२ ॥

य उद्धरेत् करं राजा प्रजा धर्मेष्वशिक्षयन् ।

प्रजानां शमलं भुङ्क्ते भगं च स्वं जहाति सः ॥ २३ ॥

तत् प्रजा भर्तृपिण्डार्थं स्वार्थमेवानसूयवः ।

कुरुताधोक्षजधियस्तर्हि मे ऽनुग्रहः कृतः ॥ २४ ॥

यूयं तदनुमोदध्वं पितृदेवर्षयो ऽमलाः ।

कर्तुः शास्तुरनुज्ञातुस्तुल्यं यत् प्रेत्य तत् फलं ॥ २५ ॥

अस्ति यज्ञपतिर्नाम केषांचिदिह सत्तमाः ।

इहामुत्र च लक्ष्यन्ते ज्योत्स्नावत्यः क्वचिद्ध्रुवः ॥ २६ ॥

मनोरुत्तानपादस्य ध्रुवस्यापि महीपतेः ।

प्रियव्रतस्य राजर्षेरङ्गस्यास्मत्पितुः पितुः ॥ २७ ॥

ईदृशानामथान्येषामजस्य च भवस्य च ।

प्रह्लादस्य बलेश्चापि कृत्यमस्ति गदाभृता ॥ २८ ॥

दौहित्रादीनृते मृत्योः शोच्यान् धर्मविमोहितान् ।

वर्गस्वर्गापवर्गाणां प्रायेणैकात्म्यहेतुना ॥ २९ ॥

यत्पादसेवाभिरुचिस्तपस्विनामशेषजन्मोपचितं मलं धियः ।